EVEREST

2044

tamadres.com

NİSAN ERDEM

1995'te İstanbul'da doğdu. 2013'te Pertevniyal Anadolu Lisesi'nden, 2019'da Boğaziçi Üniversitesi Tarih Bölümü'nden mezun oldu. Halen Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde yüksek lisans eğitimine devam etmektedir. Öyküleri *Öykülem*, *Öykü Gazetesi*, *Varlık*, *Virüs* ve *KE* gibi çeşitli dergilerde yayımlandı. *Gör İhtarı* ilk kitabıdır.

tamadres.com

NİSAN ERDEM

GÖR İHTARI

tamadres.com

§

Yayın No **2044**
Türkçe Edebiyat **856**

Gör İhtarı
Nisan Erdem

Editör: Murat Çelik
Kapak tasarımı: Kardelen Akçam
Sayfa tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2021, Nisan Erdem
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-619-3
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel:(0212) 674 97 23 Faks:(0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel:(0212) 513 34 20-21 Faks:(0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

tanadres.com

GÖR İHTARI

tamadres.com

tamadres.com

içindekiler

Eltűnt Kuş **11**
Çıkış Aranıyor **21**
Ev'den - Ev'de: Manzarasız **27**
Rüya Gören Kum Saatleri **33**
Göz Alabildiğine: Sokaklarda Ölü Hayvanlar **46**
Yaz Leyla Leyla **48**
Buruşuk Kâğıt Yağmuru **56**
Göz Alabildiğine: Art İmge **61**
Önce Mum Çiçekleri **63**
Ev'den - Ev'de: Rapsodi Hayal Kırıklığı **69**
Kırmızı Balık Gökte **76**
Ve Şimdi! **81**

tamedres.com

tamadres.com

"Bak Kerem! Sen bunlara yüz yıl türkü söylesen bunların bir şey anlayacakları yoktur. Onların aşktan haberleri yok ki bilsinler."

Kerem ile Aslı'dan

"Benim, evimin kapısından dışarı çıkmam demek, şehre çıkmam demektir."

"Kıpırtı Hanım", Nezihe Meriç

tamadres.com

tamadres.com

ELTŰNT KUŞ

I

Budapeşte'nin gökyüzünde kayıp bir muhabbet kuşu vardı ve sevgilim beni günlerdir aramıyordu.

"ELTŰNT!" yazılı ilanla şehirdeki üçüncü sabahımda karşılaştım. Otelden çıktığımda, sokak tabelasının yanına yapıştırılmış kâğıttaki muhabbet kuşuyla bir süre bakıştık durduk. Resmin altında büyük harflerle yazılı kelime tahminlerime göre "kayıp" anlamına geliyordu. Aç bir kedinin kuşçuğu midesine çoktan indirmiş olduğunu düşünsem de gözümü gökyüzünde tutmaya karar verdim.

Öğleye kadar avare avare yürüdüm. Sonra yağmur çiseledi, aklıma esti, bir galeriye girdim, hiç sevemediğim resimlerle dolu sergiyi gezdim. Çerçeveler resimlerden daha çok çekti ilgimi. Resimlerdeki gökyüzünde gerçek kuşların uçamadığını düşündüm. Şehrin gökyüzünde kayıp bir kuş varken galeride dolaştığım için kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. Kaba saba, çiçekli böcekli, yapraklı, altın sarısı işlemeli şeyler resimleri nasıl çerçeveliyorsa, bu galeri de beni sokaklardan çerçevelemişti. Dayanamadım, kendimi dışarı attım.

Yürürken telefonumu yokluyordum sürekli. Sevgilimden hâlâ haber yoktu. Neredeydi bu adam? Ne yapıyordu? Bana anlatacağı hiçbir şey olmamış mıydı günlerdir? Gittiğim her ülkeden ona kuş desenli bir kartpostal getirir, üzerine "Kalbim

tamadros.com

seni bir yaz kuşu dinler gibi dinler" yazardım. Bu kez galerinin mağazasına bile uğramadan çıkmıştım. Eğer muhabbet kuşunu bulabilirsem bugüne kadarki en güzel kartpostalı yazacaktım. Ah, sesini duysaydım ona neler neler anlatacak ve soracaktım: Daha önce kayıp bir kuşu aradığı olmuş muydu? Gökleri aramam gereken bu durumda bana verebileceği tavsiye var mıydı? Tüm ağaçlara teker teker bakmalı mıydım? Hangi sesleri çıkarmalıydım? Hiçbirinin cevabını bilmiyordum ve cevapları tek başıma bulmaktan başka çarem yoktu.

Kuşun sahibinin otelimin yakınında oturduğunu tahmin ediyordum. Eğer kuş yaşıyorsa çok uzaklaşmamış, yan sokaklardaki ağaçlardan birine tünemiş olabilirdi. Onu bulma arzum gittikçe şiddetlendi ve kendimi ilanı gördüğüm yere ilerlerken buldum. İlandaki numarayı almadığımı işte o zaman fark ettim. Sabahleyin kuşun hayatta olabileceğine dair içimde hiçbir ümit biriktirmemiştim anlaşılan. Numarayı "Eltűnt Kuş" şeklinde kaydettim ve ne olur ne olmaz ilanın fotoğrafını çektim. "Kérem hívjon" yazıyordu numaranın hemen üstünde. İnternetten çevirisine baktım: Lütfen beni arayın. Bu kez Macarca bir sözcük değil, cümle öğrenmiştim. Kahkahalara boğuldum. Sokakta rastgele birinden telefonunu alıp sevgilime "Kérem hívjon!!!" diye mesaj atmak istedim. İçimden "Aslında neden olmasın, mesajı okur, bu ne demek der, Macarca olduğunu anlayınca endişelenir, aklından türlü ihtimal geçer de belki arar," diye planlar yaparken bir kuş ötüşüyle kendime geldim. Rahatlamak için derin nefes aldım. Hayır, beni aramıyordu ve aramayacaktı. Onu kafamdan atmalıydım. En iyisi kuşu aramaktı ancak çok açtım, önce yemek yemem gerekiyordu. Bir restorana kadar yürümeye takatim yoktu. Otele geçtim. Oda servisinden bir şeyler iste-

tamadres.com

dim. Uykusuzluktan ve yorgunluktan sarhoş gibi sızıp kaldım. Uyandığımda saat dokuza geliyordu, hava çoktan kararmıştı. Muhabbet kuşunu arayabileceğim saatleri uyuyarak geçirdiğim için kendime kızdım. Yetişmem gereken bir yer varmışçasına aceleyle hazırlandım. Tuna Nehri'nin kıyısında yürüyüşe çıktım ancak hava almak huzursuzluğumu gidermeye yetmedi. Aklım günlerdir duyamadığım sesteyken ferahlamam mümkün değildi. Üstelik düşüncelerime kayıp bir kuş da eklenmişti.

II

Bir güne daha sevgilimden habersiz uyandığım gerçeğiyle yüzleştiğim sırada kendimi Eltűnt Kuş numarasını ararken buldum. Telefondaki kibar kadın sesine İngilizce selam verdim. Bana aynı dilde karşılık verdi. Anlaşabileceğimize sevindim ve nasıl olduysa sıralamaya başladım yalanları: "Kuşunuzu otelimin sokağındaki ağaçlardan birinde gördüm. Çok bitkin duruyordu. Ağaca tırmanamadım. Merdivenim de yoktu. Üstelik bunları yaparak onu iyice korkutmak ve kaçırmak istemedim. Ağacın altına yiyecekler, oyuncaklar koydum. Aldığım boş kafesi de yerleştirdim, beklemeye başladım. Sonra kuşunuz tüm bunları fark edip kendiliğinden…" Acaba çok mantıksız şeyler mi uyduruyorum diye düşündüm bir anda. Kuş ağacın tepesinden ta aşağıdaki yiyecekleri fark eder miydi? Merdiven kullandım demek daha mı mantıklı olurdu? Kaygıdan kekelemeye başlayacağım sırada adının Nóra olduğunu öğrendiğim kadın "Size ne kadar teşekkür etsem az. Bunları bana gelince anlatın lütfen, Lilika şimdi iyi mi, siz neredesiniz, ona yem verdiniz mi, ne

fanadres.com

zaman gelebilirsiniz, su da içiyor mu," diye sıralamaya başladı sorularını. O an başka şeyler uydurmama gerek kalmadığı için çok rahatladım. Adresi aldım, otelime çok yakındı. "Hazırlanıyorum, yarım saat içinde gelirim, sonunda kuşunuza kavuşacaksınız," diyerek telefonu kapadım. Ben demin ne yapmış, hangi amaçla, nasıl bir yalan söylemiştim? Kuşunu -demek adı Lilika'ydı, sevmiştim söylenişini- kaybeden zavallı kadından ne istiyordum? Hem Lilika olmaksızın nasıl gidecektim o eve?

* * *

Yolda hiçbir şey düşünmeden, plan yapmadan öylece gittim. Nóra heyecanla açtı kapıyı. Elimin boş olduğunu görünce yüzündeki heyecan bir kuş kanadıyla gitti, yerini şaşkınlığa bıraktı. "İçeri geçebilir miyim?" diye sordum. "Geçin tabii ama Lilika nerede?" dedi. Yüzüme hüzünlü bir ifade yerleştirerek Nóra'nın küçücük salonuna doğru ilerledim, koltuğa ondan önce oturdum. Etrafa göz gezdirdim: Kitaplar, fincanlar, çiçekler, filmler, biblolar, tablolar… Nóra merakla bana bakmaya devam ediyordu. Kuşu bulduğumu ama yolda her nasılsa kafesin açıldığını ve kaçtığını söylersem inandırıcı olur mu diye düşünürken telefonu çaldı. Eh, milletin telefonu çalıyordu tabii. Arayan muhakkak ki sevgilisiydi. "Bu akşam buluşalım, seni çok özledim canım," diyecekti ona. Dün gece gördüğüm restoranı tavsiye etse miydim acaba? Belki de bu şehirde yaşadıkları için gitmeye her zaman fırsat bulabileceklerini düşünüyor ve erteliyorlardı. Gitseler iyi olurdu, mutlaka söyleyecektim. Gerçi Nóra öyle hararetle konuşuyordu ki arayanın sevgilisi olduğundan şüphe etmeye başlamıştım. Telefonu hışımla kapadı ve "Kuşunuzu bulamadım fakat çok yalnızım, tanışabilir miyiz, diyen kim bilir kaçıncı kişi bu, kaçıncı!"

tamadres.com

diye bağırdı. Bana bakışındaki şaşkınlık tamamen gitmiş, yerini hayal kırıklığı ve öfkeye bırakmıştı. Sabah telefonda yalanları nasıl peş peşe sıraladıysam bu kez sıra gerçeklere gelmişti. Her ikisinin de ağzımdan çıkışı benim kontrolüm dışında oluyordu sanki. "Ben de o kişilerden biriyim Nóra. Fakat onlardan ya daha korkağım ya da daha cesur; bilemiyorum bunu. Yalnız olduğumu, biriyle konuşmak istediğimi söyleyecek cesareti bulamadım ama buraya gelmek için yalan uydurabildim." Nóra, bir yandan söylediklerimi dinliyor, bir yandan da kayıtlı olmayan bir numaradan gelen aramayı defalarca meşgule atıyordu. Beni kovmak istemediğinden değil, takati olmadığından kovmadığını düşünüyordum. Koltuktan kalktı. Üzerinde kitaplar, iki fincan ve çaydanlık olan masanın etrafındaki sandalyelerden birine hüzünle çöktü. Bir müddet hiç konuşmadı. Bense bu uzun sessizlikte kitapların adlarına baktım, tanıdık kelimeler aradım. En sonunda Nóra'nın ağzını açmayacağına kanaat getirip gitmeye karar verdim. Tam özür dileyecektim ki Nóra, "Madem yalnızsın, hadi masaya gel, bir şeyler içelim, anlat kendini," dedi. Tereddütle baktım ona. Gülümsedi. "Hadi gel. Buraya kadar gelmeye çekinmemişsin, şimdi mi çekiniyorsun? Belki ben de yalnızımdır. Dinlerim seni." Nóra'nın deminki tavrından vazgeçtiğini, benimle gerçekten konuşmak istediğini anlamıştım. Yanılmıyorsam benden üç dört yaş büyüktü. Odadaki kitaplara bakılırsa halimden anlayacak biri olabilirdi. Masaya geçtim, hemen karşısına oturdum. Fincanlarımıza yeşil çay doldurduk. Konuşmaya başladım.

"Nóra, öncelikle seni rahatsız ettiğim ama en önemlisi de yalan söylediğim için özür dilerim. Fakat Lilika bulunacak, buna eminim. İsmim Nihan. İstanbul'da yaşıyorum. Yazarım. Dört

tamodres.com